

Reproducció del quadern LLUM! número 1, editat el mes de febrer de 1935 pels alumnes de l' escola pública de Sant Pere Molanta (Olèrdola), per iniciativa del mestre Josep Santaaulària Ortiz.

Original cedit per la família Catasús, de Sant Pere Molanta.

Segell de la Cooperativa Escolar de l' Escola Nacional de Molanta.

Reedició a cura de:

H MEMÒRIA
ATENEU HISTÒRICA
MOGENC

PUBLICACIO ESCOLAR
SANT PERE MOLANTA(Olèrdola)

FEBRER

NUM 1

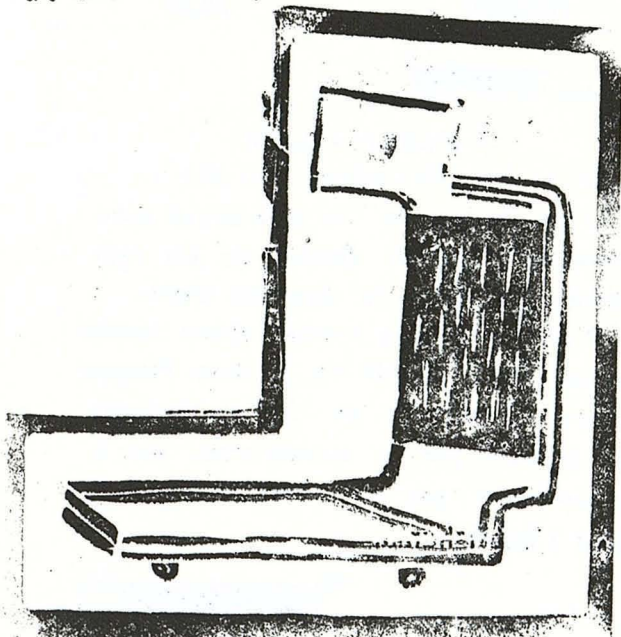
— LLUM ! — LLUM !

Es el nom del nostre periòdic.
LLUM! Perquè ens recorda aquell gran
alemany nomenat Goette en els mo-
ments precursors del descans etern.

Perquè nosaltres també volem sentir
aquell afany goettian de la llum. Perque
volem aprofitar-la en tots els instants
de la vida, per a superar-nos, per a
renovar-nos per a conseguir un món
just i humà.

LA NOSTRA IMPREMTA

A la nostra Escola ja tenim impremta. Van anar a buscar-la dos nens amb un carret a l'estació de Vilafranca pesava 21 quilos. Anava dintre una caixa. Al arribar a l'Escola tots ens esperavem contents i al arribar ens posàrem a picar de mans joiosos. Quan vàrem des-
apar la caixa tots a guaitar, tant els grans com els petits. Dins de la caixa hi havia el lineoleo, les lletres, el paper les gubies, i l'impremta. El Sr. Mestre ens va dir que surtiria el primer nú-

mero del nostre periòdic—Llum! el mes de Febrer. Ara despres de provar-la

ja hem començat a fer alguns treballs.
El dibuix de la primera plana i l'escrit
que parla de la-Llum! ja estan tirats.

Joan Montaner M.

1

A l'hivern sempre plou, neva, borras-
queja i fa molt de fred.

Tots amb les mans a les butxaques.
Mantes, abrics, bufandes, etz.

A l'hivern plou, tots a la vora del
foc o al menjador a passar el rato, lle-
gir un llibre, algun conte que m'agrada
molt; al café o be a la taverna a ju-
gar a cartes.

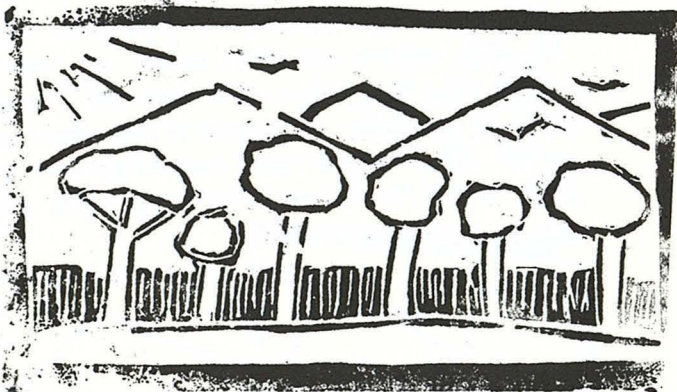

A l'hivern fanguem, sembrem, rasclem,
podem, llaurem i plantem ceps.

2

A l'estiu fa molta calor,

Tots en cos de camisa. Els homes seguen, llauen el rostoll baten amb dos animals i giren i giren i repleguen la palla, l'empilen, ensaquen el blat, fan moltes quarteres de blat o be ordi i en acabat, traginen la palla o fan un palier a la mateixa vinya i al acabar s'empor-

ten el blat.

A l'istiu quina calor que fa

Joan Massana

ELS CONILLS

El dissabte per la tarda aní a segar frratge pels conills a un camp que tenia molt gran. Mentre segava em vaig fer un tall al dit amb el falçó. Amb el mocador me'l vaig embolicar i quan tingué el sac plé, a casa la meva mare em digué que anés a donar menjar als conills i aquets no volien menjar.

Joan Petit

EL NIU DE PERDIUS

Una vegada hi havia un nen que es deia Pere que sabia un niu de perdius. Ho va dir a un amic seu que es deia Josep.

Un dia van anar a veure'l i quan van ésser a la vora anaven molt poc a poc perquè la perdiu no els sentís.

Josep que anava davant va dir en veu molt baixa:

— La perdiu còba.

Josep agafà la perdiu i Pere agafa els ous. Llavors Pere que no estava content va dir al seu amic:

— Jo ja em quedaré la perdiu.

Josep contestà:

— Jo l'he agafada.

— Però, jo, t'he ensenyat el niu, digué Pere.

Després d'una estona de discutir es van barallar. Amb la baralla la perdiu s'escapa, i els ous es trenquen. Per úlfim es queden amb les mans buides i una mica calents.

Pere Duràn Bertràn

LA CARBONERA

Per Joan Milà Carreres

L'any 1929 quan encara vivíem a la masia de l'Olivella varem arrencar les mates que teníem davant de casa. I no sabíem que fer-ne. La mare va dir:

—Venem-se-les.

El pare respongué:

—Més val que en fem una carbonera puix del carbó en treurem més diners. Dit i fet.

Uns dies després ens posàrem a fer-la. En tres dies i tres nits fou cuita. De 40 quintars de llenya van sortir-ne 30 de carbó. Dels culots en sorti 5 quintars més, per tant de 40 quintars de llenya en sorti 35 de carbó que venut a 8 pts. en ferem 280 pts. Com la llenya ens la pagaren a 2 pts. el quintar resulta, doncs, que sortirem guanyant-hi 40 duros, fent carbó i no llenya. Aixó escoltant al pare.—Si haguessim escoltat a la mare !« Escolteu les dones que fereu bons negocis.»

LA NEVADA

Per Joan Massana

Ahir va nevar a la porta de casa mateix. Primerament nevitjava, després va nevar.

No varem anar a l'Escola de nit, doncs, al preguntar-ho als meus companys em van dir:

—Nevant vols anar-hi?

Jo als de casa vaig dir-los-hi que potser no hi hauria de anar nevant. No hi vagis, em respongueren, perquè tindràs fred.

A l'endemà a les set del matí em vaig llevar, com era nevat em feu una torra-

da i despres tomates.

Al anar a l'Escola tots els pellers eren blancs. Abans m'en aní a parar una-ratera al pati, al i els moixons, com tenien fred anaven on no hi havia neu.

Al sortir de l'Escola encara hi havia una mica de neu, (al matí). Davant de

casa hi ha un faiginer, i molts moixons s'estaven allà per veure si trobaven algun cuquet. Jo vaig veure, de dintre casa, com un moixó menjava un cuquet, se'l anava menjant i menjant, i pica que pica se'l menjà tot. Jo ho veia per dretas dels vidres.

Davant de casa també hi ha un paller i prop d'ell, amb l'escalfor de la palla no hi havia neu, els moixons es barallaven per poder ser-hi tots. Un feia un forat, amb el bec, i amb les potes esgarrapava, picava i trobava una espiga de blat i llavors feia: —Pipl—Pipl, i tots se'n anaven cap allà i entre tots se la menjaven. Una mica mes enllà n'hi havia d'altres i aquell que trobà l'espiga, quan aquesta era mitja, l'agafà i va portar-se-la. Un moixó que era d'alt de la figuera és va posar a cridar; —Tit!—Tit!— Que no me'n doneu? — Per mi ja boi està acabat, però si vols venir també te'n donarem. Quan va arribar li deixaren les pallofes sense blat.

Era el rader moixó.— Que era? — Un caga-mànec.

Fí

EL GAT MOSQUER

Per Joan Montaner Raventós

Una vegada ens va sortir el gat mosquer. Venia de la montanya i ens va empaitar fins prop de la riera. Nosaltres vinga correr i cridar :—Auxili! —Auxili!

No teniem cap por del gat mosquer.

Quan marxavem cap a casa pel camí

vegerem un altre gat mosquer que mossegà una mica al nen que venia amb nosaltres.

Aquest nen es va posar a cridar de por. El nen més gran, que és deia Josep, va dir-li que no tingues por, no. jo soc aquí per guardar-te a tu i el bosc.

LA REPÚBLICA DE 1873

Per Ricard Raventós

L'any 1873 va entrar la República primera que sols va durar 9 mesos i que no tingué tanta importància com la d'ara perquè aquesta ja ha durat 4 anys.

La República fou proclamada per les Corts al abdicà D. Amadeu de Savoia.

Al caure la monarquia és formà un govern provisional que nomenà President al Sr. Estanislau Figueres; després d'ell foren nomenats; Francesc Pi i Margall, Nicolau Salmerón i Emili Castelar.

Galrebé tots o quasi tots els vells i velles ja són morts i els nens no sabem galrebé res de l'11 de Febrer de 1873

«VISCA LA REPÚBLICA DE 1873»

EL LLOP

Per Josep Pasqual

Dos nois que un dia anaren a fer una passejada per la muntanya els hi va sortir un llop. Sortosament, prop d'ells hi havia la casa d'un bosquer molt bon home. Corrents cridant de por es posaren a dins de la casa, tancant per mà de dins. El bosquer i la seva dona els preguntaren ço que els havia passat doncs veien que tenien molta por, els van dir que estaven esporuguits perquè els havia sortit i empaitat un llop. Al sentir això el bosquer va sortir amb l'escopeta per mata'l i el llop se li volia abraonar. Els nens estaren molt espantats. Aquell home li engegà un tret i el mata

EL GAT

Per Ramón Mestre

A casa tenim un gat molt mansoi que mai crida. Es de color cendra i mig-negre. Quan arriba a casa es posa sota la taula i s'ha jeu sense miolar. Es molt mansoi el nostre gat. De bon matí ja es a la vora del foc. Al tard marxa de casa.

UNA EXCURSIÓ

Per Pere Gual

El 22 de Gener vàrem anar d'excursió als Monjos. L'hora de sortida dos quarts de nou. Feia molt de fred. Tots amb les mans a les butxaques i les bufandes al coll, ben arrupits després de una hora i mitja vàrem arribar als Monjos. Quan passàvem pels carrers tothom surtia al portal a guaitar. Un xic més enllà dels Monjos hi passa la via del tren. Prop de l'estació hi ha la font de la Teula. Ens sentàrem prop de la font i menjàrem una mica. Després vam anar a jugar al camp de fútbol.

Després d'haver dinat vàrem tornar a jugar pilota. A les 3 molt cansats vam marxar. Pels Monjos hi passa el riu Foix que no porta molta aigua. També vegegrem la fàbrica de ciment i les vagonetes penjades. Monjos és un poble molt bonic. Quan tornàvem a casa no podíem caminar de cansats i segurament que al vespre encara hauríem estat pel camí. Llavors el Sr. Mestre al que es quedava li pagava un copet amb una canya. Nostres vinga correr.

La Florida Dels Arbres Fruiters

Per Joan Augé

Ja comencen a florir els arbres de tota mena: ametllers, presseguers, pereres, pomeres, cirerers, pruneres, etc. Després d'haver florit i surten els fruits que es deixen estar fins que són ben grossos. Es cullen. Les ametlles es posen a secar, i quan són ben seques, es pleguen. N'hi han que les fan torrar i se les mengen.—Perquè les fan torrar?—Perquè són molt bones.

Si planteu bons arbres collireu bons fruits. Els fruits que m'agraden més són les ametlles, prèssecs, i peres.

«Visquin els arbres que fan bons fruits.»

EL MERCAT

Per Pere Alabreda

Tots els diveudres a la Vila hi han pollaters. Les dones defora van a vendre pollastres, gallines, ànecs, oques, conills, i ous.

Ho compren tot els pollaters, i les dones de la Vila.

Vilafranca és un poble molt gran i bonic.

NOTES SOLTES

•
Els nens de S. Pere Molanta inviten a les nenes del grau setè de Vilafranca i als nens de Plana Rodona per fer una publicació (—trimestral?) en col·laboració.

•
També acceptarem articles i dibuixos en el nostre periòdic.

•
Estem preparant una concetració escolar i un viatge a Tarragona.

•
La "Carioca" ens té boi la meitat dels nois al llit. Ens alegrarem que prompte es puguin reintegrar a les tasques escolars.

•
Veuríem amb gust que fos prompte la visita dels nois de Plana Rodona per jugar un partit de fútbol (porteu pilota)

IMPREMPTA ESCOLAR
SANT PERE MOLANTA (Olèrdola)
BARCELONA

